

„Co?“

Felix k ní přistoupil a zezadu jí dopnul šaty. „Tvoje tajemství je moje tajemství,“ zašeptal přitom. Než stačila zareagovat, zavřel za sebou kovovou bránu a zmizel v útrobách paláce.

Po opětovném návratu do apartmánu Felix zaklepal na dveře Maxova pokoje.

„Můžu?“

Max zamžoural zpod deky. „Co je? Kolik je hodin?“

„Půl šestý a pět minut.“

„Jdi do hajzlu. Nevyspávají snad dneska všichni nejmíň do deseti? Je přece víkend.“ Max se s kyselým obličejem zadíval na bratra, který zčásti odhrnul závěs a vpustil tak do pokoje víc světla, než by bylo hodno jeho bolehlavu. Ve stejný okamžik si uvědomil, že ani nepostřehl, kdy odtud Ráchel odešla. Najednou si nebyl jistý, zda se mu předešlá noc ve skutečnosti jen nezdála.

„Maxi, stala se nehoda.“ Felix se otočil zpátky do pokoje. Štvalo ho, že zrovna na něho padl černý Petr nositele špatných zpráv. „Leontýna.“

Max se jako na povel posadil a prudce zamrkal. „Co je s ní? Je v pořádku?“

„Teď už ano. Myslím. Je v nemocnici. Hnula si prý s krkem a narazila žebra. Byla chvilku v bezvědomí.“

„Hnula krkem, žebra... O čem to mluvíš?“

„Spadla. V zahradě. Nevíme, jak se to stalo. Slyšel jsem křik a s Janem jsme ji tam našli ležet.“

„Musím za ní. Kde je máma?“ Max vyskočil na nohy a zbrkle se rozhlížel po pokoji, jako by něco hledal. Sáhл přitom na kalhoty, které ležely společně s bílou košilí a motýlkem na zemi.

„Máma je v nemocnici. Pokud chceš, můžeme tam později zajet. Nejdřív se ale potřebuju trochu vyspat. Dej mi aspoň čtyři hodiny.“

Max zúčastněně přikývl. Oblečení zanechal na podlaze a malátně se posadil na postel.

„Jo, a Maxi?“

„Co?“ zvedl zmateně hlavu.

„Vyvětrej si tu,“ ušklíbl se Felix.

